

JAARGANG 41 / NUMMER 145

LOSSE NUMMERS € 3,50

GEWOON ANDERS

• VERENIGING GEMEENSCHAPPELIJK WONEN • NOVEMBER 2022

Wees een beetje aardig voor elkaar

Saamhorigheid en geborgenheid

Kraken en zelfbeheer

INHOUD

- 02 Romte: saamhorigheid en geborgenheid
- 05 Teruggave energieheffing
- 06 Woongroepen en zelfbeheer
- 08 Biotopia
- 10 Wees een beetje aardig voor elkaar
- 12 Column: Oekraïne
- 13 Loveland
- 14 Nieuwsbrief VGW: Prijsplafond energie

colofon

GEWOON ANDERS
is het blad van de Vereniging
Gemeenschappelijk Wonen

Abonnementen en losse nummers

Zie info achterflap
Voor een proefnummer mail naar
info@gemeenschappelijkwonen.nl

Redactieadres

Oosterweg 2c
1968 KN Heemskerk

Redactie

Anna Dijkhuis
Heleen Toet
Flip Krabbendam

Aan dit nummer werkte mee

Sanne van Drenth
Kim Verheugen

Foto voorpagina

iStockPhoto

Druk

Drukkerij Pasklaar te Sittard

Romte: saamhorigheid en

Sanne van Drenth

Iedereen verlangt naar een plek van *geborgenheid*, wakker worden op een plek waar je je goed voelt. Tegelijkertijd hebben we behoefte aan *saamhorigheid*, aan het leven in harmonie en verbondenheid met de mensen om je heen. Dat stelt ook theatermaker Eelco Venema van het Friese theatergezelschap Tryater in zijn voorstelling *Romte*. 'Romte' is Fries voor 'ruimte'. Het idee voor de voorstelling ontstond naar aanleiding van de huidige wooncrisis. In *Romte* wil Venema laten zien hoe mensen door de jaren heen woonden en hoe ze zich tot elkaar verhouden. In de komische en kritische sitcom reis je samen met vier personages door de tijd. Met hen (her)beleef je de woningnood in de jaren '50, de uitbundige woonideeën van de jaren '70 en de individualisering in de jaren '90. Om uiteindelijk terecht te komen in het heden, waar een nieuwe wooncrisis zich aandient.

Venema stelt dat geborgenheid en saamhorigheid in de woonomgeving op gespannen voet staan met elkaar. Dat roept beelden op van uit de hand gelopen burenrudies en andere tafereelen waar de *Rijdende Rechter* aan te pas moet komen. Ik zie een galerijflat voor me waar bewoners elkaar misschien wel begroeten, maar elkaar liever niet kennen. Als er zoiets bestaat als overmatige saamhorig-

heid, denk ik aan studentenhuizen waar schurft heerst en woongroepen waarin onderlinge liefdes ontstaan. In werkelijkheid kan de balans tussen geborgenheid en saamhorigheid veel subtieler verschuiven. Het roept de vraag op wat de begrippen saamhorigheid en geborgenheid betekenen. Kun je je werkelijk geborgen voelen zonder een gevoel van saamhorigheid te ervaren? Horen de begrippen onlosmakelijk bij elkaar of zijn strijdig en lastig te verenigen?

Geborgenheid en saamhorigheid

De term 'geborgenheid' stamt af van het woord 'bergen'. *Bergin salun sig* is Oudnederlands voor 'zich zullen bergen'. Bergen betekent 'in veiligheid brengen, iets opbergen'. Het is verwant aan het woord burcht. Een

geborgenheid

fotografie: Bas de Brouwer

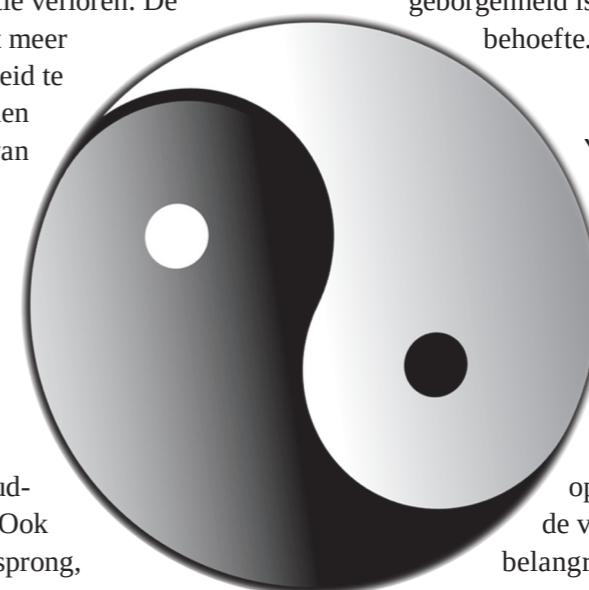

burcht is een versterkte, veilige plaats, slot of bolwerk. Het is bij uitstek een bouwwerk dat veiligheid garandeert, dat bescherming biedt tegen kwade invloeden van buitenaf. 'Geborgen' komt als term voor rond 1600, en betekent 'veilig'. Wie zich geborgen voelt, voelt zich veilig en zonder gevaar. Oude burchten uit de middeleeuwen hebben vandaag de dag hun functie verloren. De oude burchten zijn inmiddels niet meer nodig om ons van fysieke veiligheid te voorzien. De meeste mensen wonen ieder in een hedendaagse versie van de burcht: de woning. Saamhorigheid is een leenwoord van het Duitse *Zusammengehorigkeit*. Het betekent 'het bij elkaar horen (van mensen)'. Het woord bestaat uit een samentrekking van de woorden 'samen' en 'horen'. 'Samen' in de huidige betekenis kwam al voor in het Oudnederlands als *saman* en *tsamen*. Ook 'samen' kent een Germaanse oorsprong,

in het ProtoGermaans dat rond het begin van de jaartelling werd gesproken in Noord-West- en Midden-Europa. De oorspronkelijke betekenis was waarschijnlijk 'naar dezelfde plaats'. Saamhorigheid kan optreden als gevoel, een 'saamhorigheidsgevoel', dat bijvoorbeeld optreedt als een sportteam een wedstrijd heeft gewonnen. Net als geborgenheid is saamhorigheid net zo goed een behoefte.

Yin en yang

Op de vraag hoe geborgenheid en saamhorigheid zich tot elkaar verhouden, stelt Venema dat je de twee behoeftes kunt ervaren als yin en yang. 'Ik geloof dat alles in het leven gebaat is bij verschillende krachten, bij een balans.' Het zoeken naar die balans komt op verschillende manieren terug in de voorstelling van Venema. De twee belangrijke personages in het stuk zijn de

‘vrouw des huizes’ en ‘de buurman’. De vrouw heeft veel progressieve ideeën en wil zichzelf ontwikkelen. De buurman koestert wat hij heeft en waar hij vandaan komt. In de voorstelling werkt dat op de lachspieren, maar roept tegelijkertijd herkenning op. De personages hebben allebei iets uit te zoeken en géén van hen heeft gelijk. Het zoeken naar de balans betekent niet dat die gemakkelijk gevonden is. Het is eerder een slalommen tussen uitersten. Een van de periodes in de voorstelling betreft de jaren negentig. De vrouw des huizes is bezig met haar carrière, ligt in een scheiding en het huis wordt

Ik ervaar nu zelf dat dat belangrijk is, ruimte tussen dingen en zichtlijnen

verbouwd. Het leven gaat maar door en door. Het opgejaagde gevoel komt nog sterker naar voren wanneer het decor tijdens het spel wordt verbouwd. De personages woonden eerst nog in één huis of kwamen vaak bij elkaar over de vloer, maar staan nu ieder op hun eigen kale eilandje. Het is een duidelijke vertaling van de individualisering van de jaren negentig.

Ruimte tussen dingen

Zeer generalistisch gesteld lag de focus in de jaren negentig meer op het individu en de eigen geborgenheid dan op een

gevoel van saamhorigheid, volgens Venema. Op de vraag of we die periode inmiddels achter ons hebben gelaten, stelt Venema dat hij het idee heeft dat er iets structureel mist en dat mensen dat nu weer opzoeken. In zijn eigen woonomgeving merkt hij zijn eigen gemis aan saamhorigheid. Venema woont in een stadsblok met een aantal andere mensen, ieder in een eigen appartement. Verder dan een groet komt het niet. ‘We hebben niks van elkaar nodig’. Het is een sterk contrast met de omgeving waar hij opgroeide, een levendige nieuwbouwwijk op het Friese platteland, ‘met veel kinderen, puzzeltochten,

buurtbarbecues, noem maar op.’ Gevoed door het ongenoegen van zijn individualistische stadsappartement en de woningcrisis die verhuizen vrijwel onmogelijk maakte, besloot Venema er een voorstelling over te maken. Tegelijkertijd verbouwde hij zijn eigen huis. Omgekeerd diende de voorstelling weer als nieuwe inspiratie voor zijn woning. ‘Teksten die ik voor de voorstelling heb geschreven komen ook in mijn dagelijks leven weer terug. In de jaren zeventig zegt de vrouw des huizes dat het belangrijk is dat er genoeg ruimte is tussen de dingen [de meubels, SvD]. Ik

Teruggave energieheffing

Voor 2022 is dat 836,87 euro, met de mogelijkheid voor teruggave over de laatste vijf jaar.

Als wij energie gebruiken dan worden we daarop belast door de overheid. Maar die belasting kunnen we terugvragen als we veel elektrische energie gebruiken. Dat kan per aansluiting. Nu hebben we in CW vaak gezamenlijke aansluitingen, en op de factuur kun je zien of er gebruik gemaakt is van de mogelijkheid tot teruggave. Als dat niet zo is, dan is het aan de verhuurder om daarvoor te zorgen. Nu kan het gebeuren dat er alleen korting is gegeven op de gezamenlijke aansluiting, maar de heffing kan worden teruggevraagd voor elke WOZ eenheid achter deze aansluiting.

Dit geldt ook voor zakelijke aansluitingen.

Ook belangrijk: de teruggave kan worden aangevraagd voor de afgelopen 5 jaar. Dat kan een steuntje in de rug voor de te verwachten hoge energielasten.

Waar het gaat om meerdere WOZ eenheden achter een aansluiting, dan is het aan de bewoners om een verzoek tot teruggave te doen. Hiervoor is er een formulier op de site van de Belastingdienst.

Zoek op:

Verzoek Teruggaaf energiebelasting (EB) meer dan één...

FK

ervaar nu zelf dat dat belangrijk is, ruimte tussen dingen en zichtlijnen. Ik maak er grappen over, maar het werkt wel.’

Een huis of een thuis

De voorstelling *Romte* houdt zich op meerder niveaus bezig met een in essentie zeer filosofische vraag: hoe willen we wonen. De zoektocht naar dé perfecte woonvorm is per definitie een gefaalde, maar wat Venema in zijn voorstelling laat zien en ook zelf heeft ervaren, is hoe je van een huis een thuis maakt. Het doet me denken aan schrijver-filosoof Pieter Hoexum, die zeer begaan is met het thema huis en thuis. Hoexum stelt: ‘Thuiskomen is een soort onzichtbaar worden, opgaan in de omgeving; thuis is de plek waar je aanwezigheid van

zelf spreekt.’ Je bent thuis als je levensstijl en je leefomgeving bij elkaar passen, als je gewoontes en je woning op elkaar afgestemd zijn. Daarvoor zul je als bewoner zelf de handen uit de mouwen moeten steken. Een vraag die we ons wellicht vaker kunnen stellen is of we geborgenheid en saamhorigheid ervaren in onze woonomgevingen. Deze begrippen zijn minder vastomlijnd dan termen als ‘privé’, ‘gemeenschappelijk’ en ‘openbaar’, want ze omvatten emoties en associaties. Wellicht bestaat het gevoel van geborgenheid bij de gratie van saamhorigheid, en andersom. Dit constante balanceren is op hilarische en zeer herkenbare wijze vertaald in de voorstelling *Romte*. Dus wie eens genoeg heeft van de rommel van de ander, de té vriendelijke buurman of stiekem verliefd is op

een huisgenoot, kan zijn hart op bij het Friese theatergezelschap.

Info

Romte is een meertalige voorstelling en speelt t/m 17 december op verschillende locaties in Friesland.

Bronnen

- www.tryater.nl/programma/romte
- www.etymologiebank.nl
- Pieter Hoexum, ‘Thuiskomen’, *Archined*, 13 april 2017. <https://www.archined.nl/2017/04/thuiskomen/>
- Interview met regisseur Eelco Venema, 28 oktober 2022.

Woongroepen en zelfbeheer

De nieuwe wet, de Woningwet 2015, biedt ook veel woongroepen de kans om zelfbeheer te verkrijgen, in zogenaamde 'wooncoöperaties'. Dit geldt zowel voor groepen die huren van een woningbouwcorporatie, als voor groepen die eigenaar zijn (of worden) van hun project.

Maar zelfbeheer... wat kunnen we ons daar bij voorstellen. Eigenlijk hebben wij, de GA redactie, heel weinig over zelfbeheer geschreven behalve in het korte verslag van de Woongroependag bij IEWAN in 2016, in GA 127, over de inleiding van Hessel Dokkum. Hij begon toen met de kraakbeweging en noemde zijn inleiding:

Ontmoeting door verantwoording

Het belangrijkste element om de verantwoordelijkheid van zelfbeheer te kunnen dragen is de energie van mensen.

In Amsterdam is rond de jaren 80 van de vorige eeuw heel veel gekraakt. Deels waren dit etages, maar er waren ook veel panden gekraakt. Deze panden waren allemaal bedrijfspanden die leegstonden. De kraakwereld bestond toen uit 15 duizend mensen.

Omdat deze bedrijfspanden bij de kraak geen keukens of sanitair hadden werden er snel keukens en douches gebouwd. Mensen gingen daardoor noodgedwongen in woongroepen leven. Als woongroep zorgden ze er daarna voor dat zo'n pand bewoonbaar werd. Het hele pand viel onder de verantwoordelijkheid van de hele groep. Bij lekkages moesten de bewoners zelf het dak op. Er waren plenaire vergaderingen waar iedereen die er woonde een stem had. De zelforganisatie en het zelfbeheer

was door het kraken van bedrijfspanden noodgedwongen geboren.

Verantwoordelijk zijn voor de eigen leefomgeving is natuurlijk een mooi gedachtegoed. Het werd de mensen eigenlijk in de schoot geworpen. Voor sommigen was het een zege, voor anderen een vloek. Het bleek dat niet iedereen geschikt voor was om zo veel verantwoordelijkheid te dragen. Er zijn mensen die niet zo coöperatief zijn en hun eigen privébelangen voorop stellen.

We dachten toen dat het leven in woongroepen de bindende factor was om het zelfbeheer vorm te geven. Achteraf is dat bij veel projecten een misvatting gebleken. Niet het samen eten, maar het creëren van andere ontmoetingen is essentieel.

De bindende sociale factor in de panden was eigenlijk dat iedereen elkaar ook buiten tegen kwam. Men was met kraken bezig, men kwam in dezelfde kroegen,

men ging naar dezelfde optredens, men had dezelfde vrienden. Binnen en buiten het pand vond eigenlijk één grote ontmoeting plaats., maar ook In het pand was deze ontmoeting niet alleen geënt op het samen eten, maar ook op het leren het pand te onderhouden, het pand te verdedigen, te legaliseren. Naast het eten waren er dus heel veel gezamenlijke verantwoordelijkheden.

In Amsterdam zijn ongeveer 200 grote gelegaliseerde panden. Van deze 200 zijn er 175 gelegaliseerd door middel van woningbouwverenigingen, die bedrijfspanden geschikt maakten voor bewoning. Mensen moesten het pand uit en konden na de verbouw er weer in. Niet-woonruimte werd verhuurd aan bedrijven die niets te maken hadden met de woningen.. Als er een lamp stuk was kon de woningbouwvereniging gebeld worden. Mensen hoefden niets meer gezamenlijk te doen, er was ook geen gezamenlijk sanitair meer. Het resultaat was dat de huurders veelal apathisch werden omdat alle verantwoordelijkheid en mogelijke invulling van hun omgeving hen afgenomen was.

Ondertussen was de wereld aan het veranderen. De grote crisis was voorbij, mensen kregen gezinnen en gingen werken. Uitgaan werd minder belangrijk. De ontmoeting buiten het pand werd veel minder belangrijk en hield ook vaak op. Woongroepuimtes veranderden langzamerhand in gezinsruimtes omdat mensen niet weggingen als ze een partner en kinderen kregen, maar hun partner lieten wonen in een vrijkomende ruimtes. Een paar jaar later woonde er dan twee rgezinnen op een plek waar daarvoor 8 mensen een

woongroep vormden.

Ook de noodzaak van onderlinge verbondenheid in een pand was er niet meer. Er waren individuele huurcontracten, zodat er ook geen gezamenlijk geld meer nodig was. Als er al woongroepen over waren gebleven dan was de bindende factor vaak alleen het eten en het gebruik van de gemeenschappelijke ruimte.

Er zijn echter nog 25 panden die zonder woningbouwvereniging gelegaliseerd zijn. Dat zijn de panden die niet alleen maar woningen hebben, maar ook bedrijfsruimtes. De gebruikers bepalen wie er gaan wonen of gaan werken. Het zijn die panden die veranderden waar grasdaken en zonnepanelen verschijnen. Blijkbaar is het hebben van gezamenlijke verantwoordelijkheid essentieel voor het voortduren van zelfbeheer.

Stellingen die essentieel zijn voor eigen verantwoordelijkheid

Essentieel is het hebben van **een visie** die niet alleen over doelstelling of invulling van een pand of project gaat, maar voornamelijk gaat over wat er van individuele gebruikers verwacht kan worden.

Essentieel is dat het pand draait op een **goed financieel beheer**. Met onderliggende **meerjaren begrotingen** waaronder een onderhoudsbegroting. *Op een meerjarenbegroting kun je zien welke ruimte er de komende jaren financieel is. Je kunt zien wat de effecten zijn van een beleid. Nieuwe plannen kunnen daardoor tegen het licht gehouden worden of ze haalbaar zijn of niet en of ze misschien over 5 jaar*

Essentieel is het besef dat een huurders belang iets anders is dan een eigenaars belang. Een huurder vindt een lage huur belangrijk; een eigenaar het onderhoud.

Zelfbeheer draait op de energie van mensen. Als mensen er geen energie in stoppen wordt het tijd dat ze vertrekken.

Essentieel is het besef dat **niemand verplicht is te blijven**. Het pand hoeft zich niet aan te passen aan het individu, maar het individu moet zich wel blijven aanpassen aan het pand. Als het individu dat niet wil wordt het tijd om te vertrekken.

Essentieel is de constante vraag of een voorstel van een ebruiker **het algemeen belang** dient of het eigen individuele belang. Elk jaar weer met elkaar openlijk overeenkomen dat het algemeen belang voor gaat op het individuele belang is een aanrader.

Essentieel is dat projecten aan **veranderingen** onderhevig zijn door de veranderde tijdsgeschied. Het betekent dat oude 'afspraken' altijd ter discussie gesteld kunnen worden.

De gebruiker moet weten dat een zelfbeheer pand draait op **ontmoetingen**. Hoe meer ontmoetingen hoe meer dynamiek. Door ontmoetingen leren mensen elkaar beter kennen. Door ontmoetingen ontstaat duurzaamheid. Mensen die geen ontmoeting willen hebben geen meerwaarde voor het project.

De architectuur bepaalt de **persoonlijke ontmoetingen** in een pand. Zijn er verschillende ingangen dan zijn er minder ontmoetingen dan wanneer er maar één toegangsdeur is.

Essentieel is waarom en op welke manier een **nieuwe gebruiker gekozen wordt**. Van te voren **een profiel maken** is een aanrader. Essentieel is of iemand coöperatief ingesteld is, of iemand een meerwaarde voor het project is. Het belang voor de nieuwkomer zelf kan anders zijn dan het belang van het project.. Een nieuwkomer zal kijken of dat project meerwaarde heeft voor haar/hem als individu. Hopelijk beseft de nieuwkomer dat meedoen ook energie en tijd kost.

De groep moet het besef hebben dat een nieuwkomer **invloed zal hebben op de sfeer**. De groepssfeer en -dynamiek zal veranderen omdat zij mede de leefomgeving bepalen. Een **aannameprocedure** is essentieel.

Essentieel is het besef dat mensen in een pand geen vrienden hoeven te zijn. De basis is dat mensen **elkaar respecteren en in hun waarde laten. Niet meer en niet minder**.

(Bewerking AD, HT)

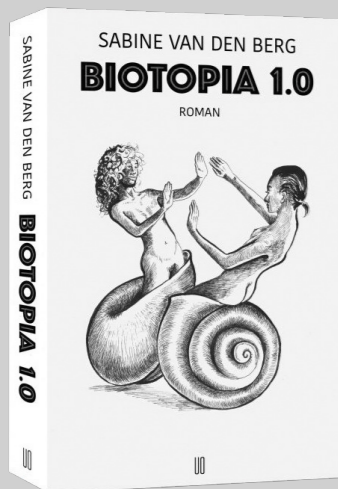

Schrijfster Sabine van den Berg woonde tussen 2015 en 2020 in De Biotop van Haren, één van de grootste culturele broedplaatsen van Nederland.

De afgelopen tijd heeft zij gewerkt aan haar roman Biotopia 1.0, deel 1 van een trilogie. Een verhaal over nieuwe levensvormen en nieuwe bedreigingen. Wat als de samenleving nog verder polariseert? Hiermee zit zij de actualiteit dicht op de huid.

Inspiratiebron zijn de jaren dat Sabine leefde in de Biotop in Haren. Het boek is 22 maart j.l. uitgekomen

BIOTOPIA

In dit fragment gaat Lola(15) opzoek naar Vleugel F in haar woongroep'.

Dinsdag 15 september, 18.15 uur, Biotopia

Dit is de enige deurbel in Biotopia. Lola drukt op de knop en in de verte hoort ze gerinkel. Ze staat op het bordes voor vleugel E. Dit is een chique entree met een ronde koperen deurknop en gesmeed traliewerk over het hardhout en het glas. Door het raam kan ze de hal inkijken. Er hangen oude schoolplaten aan de muren, anatomische tekeningen van lichaamsdelen, maar ook van insecten en vissen. Misschien hingen die platen er altijd al, zijn ze gewoon blijven hangen sinds het Biologisch Centrum verhuisde. Lola's sleutel waarmee ze vanuit de luchtbrug tot alle vleugels toegang heeft, werkt hier niet. Vleugel E heeft een aparte status.

Ze weet niet eens of ze wel voor de goede deur staat, er moet nog een ingang zijn aan de achterkant van het gebouw. Net als ze denkt dat ze misschien toch moet omlopen, komt er iemand naar de voordeur. Door het glas heen ziet ze dat het Roy niet is, maar een oudere man met plukkerig haar en een dikke buik. Hij draagt een spijkerbroek met scheuren en een verschoten donkerblauw T-shirt. Hij opent de deur en groet haar.

'Ik kom voor Roy,' zegt ze.

'Dat weet ik.' De man heeft een olijk gezicht. 'Ik ben Maurice. Jij houdt van notenkroketten en groentetaart, heb ik begrepen.' Hij wacht haar antwoord niet af, draait zich om en loopt voor haar uit het gebouw in.

Ze gaan een trap op en ze verbaast zich over de gesmede versieringen langs de leuning en de balustrades. Ook op de eerste verdieping hangen er platen aan de muren: tekeningen van verschillende boombladeren, dwarsdoorsneden van kwallen, de bloedsomloop van een muis.

Dan zijn ze ineens bij een keuken. Een aanrecht van roestvrijstaal met een paar grote spoelbakken. Lola ruikt geroosterd brood en gebakken uien.

'De keuken komt uit een hotel, net als de frituur, de oven, het fornuis en de afzuigkap,' zegt Maurice als hij haar ziet kijken. Op het aanrecht staan een paar glazen schalen vol salade die zijn afgedekt met borden. Door het raampje van een grote oven ziet ze verschillende springvormen onder elkaar op roosters staan. In de keuken zijn twee vrouwen, een mollije met bruin halflang haar en een bril en een tenger type met opgeknipte witte stekeltjes en een lange lok die voor haar ogen hangt. Ze stellen zich voor als Merel en Jonna. Achter de keuken is opnieuw een grote zaal. 'Daar eten we,' zegt Jonna, de tengerere met het witte stekelhaar.

Lola loopt naar de deuropening. Ook deze zaal is enorm. Aan alle kanten zijn ramen. Net als beneden staan er hele bomen in potten. Exotische planten met afmetingen die je normaal misschien alleen in een oerwoud ziet. Ze staan voor de ramen. De ruimte wordt verder in beslag genomen door een hoefijzervormige tafel. Maurice komt naast haar staan en vertelt dat dit de snijkamer was. Hij wijst haar op de metalen lampenkappen boven de tafel. 'Nu eten we met de hele woongroep aan de snijtafel.' Hij lacht. Aan de tafel zitten twee mannen, ze spelen schaak. Maurice heeft zijn handen in zijn zakken gestoken, in niets lijkt het of hij haast heeft of zich druk maakt om zijn notenkroketten. Ze wil hem vragen naar Roy, maar weet niet hoe ze moet beginnen. Net als ze genoeg moed heeft verzameld, zegt hij: 'Nou, ik ga weer verder met koken,' en draait zich om naar de keuken. 'We eten over ongeveer een half uur.' Lola staat nu alleen in de grote snijzaal in het midden van die open tafel met alleen de twee zwiigende, schakende mannen tegenover zich, omringd door die reuzenplanten.

Zogenaamd geïnteresseerd loopt ze een rondje langs de ramen, om

de hoefijzervormige tafel, en kijkt omhoog naar de immense vetplanten, kamerlindes en palmen die er staan. Zonder dat hij zijn blik verplaatst van het schaakbord zegt een van de schakers ineens: 'Roy is bij Arnold. Hier de deur uit en dan links.'

Lola bedankt hem en verlaat de snijkamer. Ze passeert een oud schoolbord met daarop de namen van iedereen uit de woongroep, ze herkent er al een paar: Jonna, Merel, Maurice, Arnold en Roy. Daarachter staan data en kruisjes. Ze begrijpt dat hier met krijt een schema is gemaakt voor de kookbeurten, de boodschappen en ook ziet ze iets wat lijkt op een schoonmaakrooster. Opnieuw betreedt ze een hoge gang met ouderwetse hanglampen aan het plafond. Aan de muur hangen koppen van opgezette dieren, het moeten oude exemplaren zijn, want de neushoorn, tijger en giraffe zijn zo goed als uitgestorven. Lola weet dat Hein dieren kan opzetten. Maar dat zijn dan toch vooral huis-tuin-en-keuken-dieren die hij dood aantreft in Biotopia, zoals vogels, eekhoorns of egels. Een kat is het grootste dier dat hij heeft geprepareerd.

Links in de hal staan klapdeuren open en ziet ze een zaal, zeker vier keer zo groot als de ruimte die zij met Saar bewoont. Langs de wanden staan antieke vitrinekasten met daarin schedels, hoorns, mammoetkiezen en potten met dieren op sterk water. De gehele achterwand, tegenover de geopende klapdeuren, is bedekt met boekenkasten. De boeken zijn op kleur gesorteerd en gaan van de ene kleur in de andere over. Lola heeft nog nooit zoiets gezien. Op de grond ligt oudroze tapijt en in het midden van de zaal staat een cirkel gedateerde designstoelen – allemaal hetzelfde model – waarvan elk zitmeubel met een andere kleur stof is bekleed. In twee van die stoelen, tegenover elkaar, zitten Roy en Arnold. Ze zijn in gesprek en doordat het tapijt haar voetstappen dempt, horen ze haar niet binnenkomen.

Lola aarzelt, Arnold kent ze niet goed. Hij ziet er woest uit met zijn witte haarbos en zwarte wenkbrauwen.

'Wij zitten hier goed. Wij zijn gezegend met rust, vrede en schone lucht.' Arnold steunt met zijn elleboog op de armleuning. Zijn kin leunt op zijn hand. 'We hebben de meeste bestuurders mee, tot nu toe zien ze geen gevaar in Biotopia, maar als die mening ineens omslaat, moeten we voorbereid zijn op een exodus. In de buitenwereld bereiken de problemen bijna het kookpunt. Grote groepen nieuwe Nederlanders eisen betere omstandigheden – geef ze eens ongelijk. Toch wordt het een heel ander verhaal – voor ons – als de gemeente besluit om ze hier te huisvesten. Als wij plaats zouden moeten maken voor hen.'

Roy strijkt over zijn wangen, Lola hoort een rasp geluid, zijn baardharen zijn alweer gegroeid. Ondertussen blijft ze bij de vitrine staan en doet alsof ze verdiept is in een knots van een vlinder. Ze hoort Roy.

'Een deel zouden we misschien kunnen opvangen. Op zich geen slecht idee. Wat nieuw bloed kan geen kwaad. Biotopia is vrijwel helemaal wit, dat is het tegenstrijdige: bijna iedereen hier is voor open grenzen, voor vluchtelingenopvang, maar nieuwe Nederlanders of mensen met een andere huidskleur zie je hier niet.' Roy gaat verzitten. 'Gezien alle polarisatieperikelen zou een punt van aandacht voor ons dan wel moeten zijn: hoe andersdenkend zijn nieuwe Nederlanders?' Roy krabt op zijn achterhoofd. Zijn zwarte krullen hangen los. Lola heeft hem nog niet eerder zo gezien, lang haar staat hem goed. 'Je weet dat ik tegenwoordig dagelijks drone-expedities maak. De voormalige gasvelden bieden ons misschien mogelijkheden tegen die tijd, al moet je wel bestand zijn tegen een onrustige bodem.'

'Dat brengt me op het volgende, Roy. De Freebreathers lopen te veel in de gaten. Ik wil daar geen gedonder mee krijgen. Als het virus in Biotopia uitbreekt, zijn we goed de sigaar. Ik weet dat er raadsleden zijn die ons met íets te gebeuren en ze zullen dat aangrijpen om hun regels aan ons op te leggen. Dan is het over met ons maskerloze leventje. Jullie groep wordt

te groot. Het is niet alleen medisch riskant met al die mensen van buiten, we lopen ook allemaal nog eens kans op hoge straffen. Wanneer Handhaving jullie betrapt zonder mondkapje in aantallen die ver boven het samscholingsverbod liggen... ik moet er niet aan denken. Ook dat kan namelijk een reden zijn om het bruikleencontract per onmiddellijk te beëindigen.'

De mannen vallen stil. Al die tijd is Lola bij de vitrine blijven staan en heeft ze de vlinder met de verschoten kleuren als van een oud Perzisch tapijt bestudeerd. Pas nu durft ze zich kenbaar te maken en schraapt voorzichtig haar keel.

Roy draait zich met een ruk om. 'Lola! Daar ben je. Kom verder.' Hij staat op en komt met uitgestoken armen op haar af. Ze krijgt een omhelzing. Hij drukt haar neus in zijn oksel, ze ruikt zijn geur. Hij draait haar een slag, door haar even op te tillen, zodat ze voor zijn gesprekspartner terecht komt. 'Arnold ken je. Arnold, dit is Lola.'

'Ik heb de foto's gezien,' antwoordt Arnold bedaard. 'Mooi werk van Barbin.'

'Lola is in het echt veel mooier en leuker dan op die foto's.' Roy drukt haar nog eens ruw tegen zich aan.

Lola is zo'n aanraking helemaal niet gewend. Ze merkt dat ze ernaar verlangt dat hij haar weer pakt en kijkt naar hem op. Ze wil dat hij haar ziet.

Er wordt er geklingeld.

'Dat is Maurice. We kunnen eten.' Roy houdt zijn arm om haar heengegleden en loodst haar naar de snijzaal. Daar zit iedereen al klaar aan de hoefijzervormige tafel, alle gezichten staren hen aan wanneer ze naar binnen lopen. Roy blijft in het midden staan, maakt een buiging waarin hij haar mee voorover trekt. In de deuropening wacht Arnold tot ze klaar zijn. 'Dit is Lola, ze komt vanavond kennismaken. Geef haar een warm welkomstapplaus!'

Iedereen klapt. Opnieuw buigen ze. Lola lacht en hoewel ze eigenlijk niemand in vleugel E kende, voelt ze zich in hun groep opgenomen. Even denkt ze dat ze moet huilen. Ze lacht daarom nog breder naar Roy als ze weer uit hun buiging overeind komen.

Wees een beetje

Een beetje aardig zijn voor elkaar, dat snapt iedereen. Maar dat komt er niet altijd van! Als we beledigd worden, gekleineerd, genegeerd, afgetroefd, bedrogen of opzij geschoven, als ons geweld wordt aangedaan, en we worden boos of we komen in een emotionele storm terecht, dan is de aardigheid er wel af. Kan dit niet anders?

Persoonlijkheid als gegeven

Wat je graag doet, wat je goed kunt en waar je een hekel aan hebt, dat zijn allemaal eigenschappen van je persoonlijkheid. Als je deze als een gegeven neemt, dan moeten de persoonlijkheden van mensen die met elkaar omgaan een beetje matchen. Zodat ze figuurlijk en misschien ook letterlijk met elkaar kunnen 'opschieten'.

Het helpt hier als je 'een beetje aardig voor elkaar bent'. Dan voelt iedereen zich beter. Een 'goed gevoel', dat werkt als sociale smeeroil. Dat weet iedereen. Moet dat dan nog eens gezegd worden?

Nu kunnen onderlinge verschillen zo groot zijn dat er toch wrijvingen ontstaan, met als gevolg ongenoegen, stilstand, of strijd.

Als je je persoonlijkheid als een gegeven neemt, is dit onvermijdelijk. We zijn niet allemaal hetzelfde en dat willen we ook niet. Wrijvingen zijn dus onvermijdelijk, met alle emoties die daarbij horen, Logisch! Niks aan te doen! En dan gaat het 'goede gevoel', de sociale smeeroil, ten onder in wederzijds ongenoegen. Ook logisch. En als dan iemand opmerkt dat we 'een beetje aardig voor elkaar moeten zijn'... dat heeft dan toch geen zin meer!

Besef

Misschien toch wel. Als we anders kijken naar onze persoonlijkheid.

Stel je voor, je kan niet zo goed koken, je bent slecht in talen, goed in tekenen en wiskunde en je bent een beetje saai, maar wel trouw. Voorbeelden van eigenschappen die jou als persoon kenmerken.

Hoe weet je dat? Je kent anderen die lekkerder koken, kinderachtig tekenen en bij het woord 'wiskunde' glazig beginnen te kijken. Verder ken je mensen die een veel leuker leven leiden dan jij, avonturen beleven en die wel trouw zijn, maar niet te lang.

Wat blijkt dus: onze eigen persoonlijkheid ontstaat en bestaat door de interactie met persoonlijkheden van 'anderen'. Een constatering die ons de ogen kan openen voor hoe onze persoonlijkheid zich kan ontwikkelen, namelijk ook door de interactie met 'anderen'.

Stel dat je iemand leert kennen die je introduceert in de wereld van het wandelen, of van het schaken, of van de opera, dan kun je enthousiast raken en ook een wandelaar worden, gaan schaken of opera's bezoeken. Maar je kunt ook denken: 'Dat is niks voor mij, blaren oplopen, turen op een schaakbord terwijl je ook spannend kunt gamen, of luisteren naar een manier van zingen die dateert van voor de uitvinding van de microfoon.'

Ook zonder iets over te nemen van anderen kun je veranderen. Een voorbeeld: je bent met vakantie in een ander land, waar je wordt omringd door melodieuze sprekende mensen, waarbij het lijkt of zij, met grote en kleine gebaren, voortdurend hun best doen om begrepen te worden. Een context die maakt dat je eigen taal opeens klinkt als een saaie blokkendoos, alleen goed voor simpele statements.

aardig voor elkaar

Onze persoonlijkheid is dus geen gegeven, het is door 'anderen' dat onze persoonlijkheden mede gedefinieerd worden, waarbij we nieuwe kanten aan onze persoonlijkheid kunnen ontdekken die we, als we dat willen, verder kunnen ontwikkelen. Ook als we dit beseffen zullen conflicten waarschijnlijk blijven bestaan, persoonlijkheden zullen immers blijven verschillen, en dit impliceert een kans op conflicten. Maar het besef van verbondenheid en van mogelijke ontwikkeling kan er hopelijk wel toe bijdragen dat conflicten oplosbaar zijn en ons, misschien zelfs, verder brengen.

Vrij laten

Essentieel hierbij is dat men 'de ander' vrij laat. Wie zich autoritair opstelt isoleert zichzelf. We hebben het vast wel eens in een film gezien: de koning maakt een grapje, en alle hovelingen lachen braaf met hem mee. Hetzelfde geldt voor autoritaire bazen uit eigen kring. Hoe weten zij of ze grappig zijn? Of meer algemeen, wie ze zijn? Het zijn tragische figuren. Zolang zij anderen overheersen, isoleren zij zichzelf. Sommige heersers worden dan ook terecht onzeker en, als zij averechts reageren, nog overheersender. Waarmee hun onzekerheid dan weer toeneemt. Een negatieve spiraal die een heel land in censuur kan dompelen. Dus, voor een positieve spiraal: geef de ander een kans.

Kompas in emotionele storm

Als we persoonlijkheden opvatten als vaste gegevens die kunnen schuren of botsen, en dat een gevoel van teleurstelling, boosheid of wraakzucht daar een logisch gevolg van is, dan kan het ook logisch lijken dat het op zo'n moment geen zin meer heeft om 'een beetje aardig voor elkaar te zijn'.

Maar als je je realiseert dat de oproep 'een beetje aardig voor elkaar te zijn' verwijst naar het besef van onderlinge verbondenheid, en van de mogelijkheid dat persoonlijkheden zich kunnen ontwikkelen, dan hebben we het niet meer over een 'goed gevoel' dat ten onder gaat in een storm van veel sterkere gevoelens, maar over een besef dat ons, als een kompas dat buiten de storm blijft, de weg kan wijzen uit het emotionele noodweer. Misschien zelfs naar een betere plek. Maar dat is alles makkelijker gezegd dan gedaan, dat blijft staan.

Kim Verheugen

Oekraïne

COLUMN

Ik heb al eerder geschreven over de sympathie die we binnen de wonenwijken hebben voor asielzoekers en vluchtelingen. In 2015 hebben we een eerste vrouwendag georganiseerd voor vluchtelingen uit Syrië. Een geweldig succes was het niet. We hebben ze zowat uit het AZC moeten slepen. Met heel wat auto's waren we ze op gaan halen, maar bij de poort was niemand. Na wat overleg tussen COA en wat bewoners kregen we toch twee auto's gevuld en met deze mensen hebben we toch een leuke middag gehad en uiteindelijk heb ik een mooie vriendschap overgehouden met een van hen.

Ik ben in de Wonenwijken gaan wonen omdat ik wat socialer wilde wonen. Ik wilde meer connectie met mijn burens en leven in een gemeenschap waarbij het belangrijk is en blijft dat je ook oog hebt voor dat wat niet direct onder je neus gebeurt. Ik ben dankbaar voor wat ik heb en kan niet echt zeggen dat ik iets mis in mijn leven wat ik echt perse moet hebben. Misschien wil ik iets minder vergeetachtig zijn, maar ja... Leven in een gemeenschappelijk wonenproject vergt inzet, geduld, humor, uithoudingsvermogen, en een grote mate van vergevingsgezindheid. Eerlijkheidshalve

geef ik toe dat ik van het een wat meer bezit dan het ander. De huizen in de wonenwijken, mijn huis biedt me veiligheid en comfort. Alles wat erin staat heb ik zelf vergaard en koester ik. Een van mijn grootste nachtmerries is dat ik huis en haard moet verlaten en alles wat ik lief heb achter moet laten. Ik had gehoopt dat de vluchtelingenstroom uit Syrië en daarna Afghanistan de laatste zou zijn, maar nu zijn er weer mensen die hun huis moeten achterlaten zonder te weten of het er nog staat als ze terugkomen.

Het bleek niet mogelijk om alle neuzen dezelfde kant op te krijgen bij de kwestie of we als woongroep een gezin uit Oekraïne konden opvangen. Als je zoiets doet moet je er met zijn allen helemaal achter staan en niet een beetje. Een groep wonenwijkers liet zich niet kennen en ze organiseerden een speciale dag.

Wat een fijne middag en wat hebben we deze mensen kunnen laten zien dat je met kleine dingen even de oorlog uit de mens kan halen. Heel even maar... maar dat was misschien genoeg. We hebben met een aantal auto's Oekraïense vluchtelingen opgehaald uit het AZC in de Harskamp. We rekenden op dezelfde belabberde opkomst als toen, maar wat hadden we ons vergist. Ze stonden al te dringen bij de poort. Ze hadden er zin in.

We hebben ze naar ons gemeenschappelijk wonen project gehaald en vermaakt met oeroude Hollandse spelletjes. We hebben een maaltijd klaargezet en samen gegeten. Ineens kwamen daar de verhalen en daar waren ook de tranen. We kregen foto's te zien van hun kapot geschoten huizen. Met al hun dierbare spulletjes er nog in hebben ze het achtergelaten. Zodra het mogelijk is gaan ze weer terug, zeiden ze. Ik dacht even aan mijn eigen huisje en alle troep die ik in de afgelopen jaren verzameld heb. Ik wist even niet wat ik moest of kon zeggen. Ik slikte wat emotie weg.

Alsof het afgesproken was werd er een ander onderwerp aange-roerd... het recept van hun Bojst (Als ik dat goed schrijf...) Wat klaargemaakt werd met... ja hoe zeg je dat met handen en voeten...? Varken oh... knor knor. Voor we het wisten gierden wij het samen met deze Oekraïense vrouwen het uit van het lachen en emotioneel incontinent als we zijn rolden nu ook weer de tranen. Na de koffie gingen ze weer de auto in en hebben we ze afgezet met een paar hele dikke zoenen en knuffels. Wat een mooi volk en wat gun ik het ze dat ook zij soms wat vergeten.

Loveland

Een zonnige herfst dag in oktober. We hebben onze plaats van bestemming in zuidwest Engeland, Falmouth, bereikt. Onze Engelse vrienden, Flip en ik zijn aangeland in 'Loveland', een lokatie in de omgeving van de stad. Hier zijn we uitgenodigd om deel te nemen aan een lunch ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan van een organisatie met de naam 'AMBOS building/belonging'.

Deze uitnodiging is het resultaat van contact en informatie-uitwisseling tussen Flip en Stephen, één van de initiatoren van deze organisatie.

AMBOS is ontstaan in 2017. De startersgroep wilde "iets doen aan het gebrek aan betaalbare woningen, werkplekken en aan ruimte voor ontspanning in de omgeving van Falmouth".

Dit initiatief, keert zich "tegen archaisch grondbezit en speculatie". Een van de hoofddoelen van de in 2021 opgerichte Community Land Trust (CLT) is dan ook het faciliteren van de realisering van co housing projecten.

Als we aankomen in Loveland lopen er al heel wat mensen rond. Of ze zitten aan lange tafels, in het open veld of in een open partytent. In een andere partytent zitten mensen op stobalen te luisteren naar een gitarist. Ook is er een eenvoudig bouwwerkje dat dient als keuken en uitgiftebalie. Op het terrein staan stoelen en er liggen overal op het terrein stobalen om op te zitten. Een eenvoudig bouwwerkje dient als keuken. Hier staan enorme pannen op het vuur, met daarachter de mensen die zich met de voorbereiding van de lunch bezig houden. Een veelbelovende aanblik. Wij beginnen met een kopje koffie of een ander drankje aan een van de tafels.

We bevinden ons in een gemêleerd gezelschap. Mensen in kleurrijke kleding, sommigen ook met een rose of lichtblauw kapsel. Kinderen spelen, honden ook. Alles in ontspannen harmonie. Ik krijg een aangenaam gevoel van herkenning en sterke associaties met de sfeer op bijeenkomsten in parken, tuinen of andere groene ruimtes in Nederland in -onder meer- de jaren zeventig. Er is zowel rust als beweging, er is geen haast. Dat blijft zo als de lunch klaar is voor uitgifte. Mensen wachten rustig op hun beurt, krijgen een kom heerlijke soep met daarin verschillende groentes en smeren zelf -meer of minder- boter op de klaarliggende, grof gesneden boterhammen.

Er zijn twee moestuinen op het terrein. Die bekijken we ook. Er is een wat kleinere tuin, met daarin ook kruiden, die voor eigen gebruik is bestemd. In de grote moestuin groeien diverse groentes die bestemd zijn voor levering van (ecologisch verantwoord geproduceerde) producten aan winkels en supermarkten in de omgeving. Belangrijk hierbij is het netwerk van 50 a 60 boeren in de omgeving van Falmouth, waar vrijwilligers van AMBOS producten ophalen, onder meer voor de plaatselijke voedselbank.

We verlaten het terrein als blijde mensen na een vrolijke, hoopgevende middag. En ik realiseer mij dat ik maar één keer iemand met een mobieltje in de weer heb gezien. (Ik had met mezelf afgesproken om daar een beetje op te letten).

AD/Fotoos: FK

Prijsplafond energie en gemeenschappelijk wonen

Bij veel woongemeenschappen wordt de verwarming met meerdere huishoudens en soms de hele woongemeenschap gedeeld. Zoals bijvoorbeeld bij een van de VGW leden, met tien clusters, waar iedere cluster een gezamenlijke verwarming heeft, aangesloten op de gemeenschappelijke meter van de cluster. Daarnaast heeft iedere woning in de cluster een eigen energie-meter, voor slechts beperkt energie-verbruik, namelijk gas voor het koken en elektriciteit voor verlichting, tv en computer. Dit energieverbruik blijft allemaal ruim onder de prijsplafonds van 2900 kWh en 1200 m².

Maar hoe gaat het met de kosten van het energie-verbruik via de gezamenlijke meter? Het jaarlijks energiegebruik (per cluster verschillend) ligt tussen de 3000 en 6000 kWh en 6000 en 8000 m² gas. Wordt die gezamenlijke meter gezien als slechts voor één huishouden, waardoor het grootste deel van het verbruik boven het prijsplafond uit komt? Redelijk zou zijn als voor deze gezamenlijke aansluiting de huishoud-plafonds bij elkaar op mogen worden geteld. Maar dat gaat vast niet zo maar.

Met wie moeten we hier over praten? Met het energie bedrijf? Maar welke dan, want niet iedere netaansluiting zit bij dezelfde energie-leverancier. Hoe krijg je die verschillende leveranciers bij elkaar? Of kun je beter bij de overheid zijn? Of de politiek, dus Tweede Kamerleden?

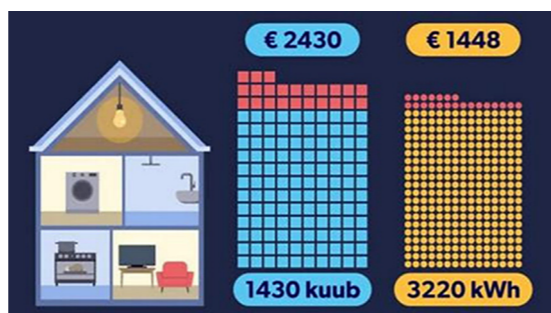
Een paar mensen van de woongemeenschap hebben inmiddels politici aangeschreven en roepen anderen op dit ook te doen. En inmiddels loopt er ook een petitie (lees en onderteken ajb).

Is er bij jullie een soortgelijke situatie en ondernemen jullie ook dergelijke acties? Heb je tips, ook op het gebied van energiebesparing? Laat het ons horen: info@gemeenschappelijkwonen.nl
Tips, ervaringen en acties melden we op de VGW website

VGW werkgroepen en bestuur

De vereniging wil graag meer activiteiten ontplooiën en de bestaande activiteiten uitbreiden. Wat we zoal doen kun je lezen in het jaarverslag van vorig jaar.

Als je energie en ideeën hebt, meld je. Voor een werkgroep, voor de redactie, voor het bestuur? Bel 06-13015869 of mail info@gemeenschappelijkwonen.nl

LVGO

Intervisiemiddag Besturen van de woongemeenschap - 11 november
Vrijwel elke woongemeenschap heeft een bestuur, van een VVE, een bewonerscommissie of een bewonersvereniging. Daarin worden afspraken en spelregels vastgelegd. Maar wat werkt en wat zijn de valkuilen? En welke gevolgen heeft nieuwe wet- en regelgeving op het besturen van een woongemeenschap of initiatiefgroep?

Thema-avond Een woongemeenschap starten in Zuid-Holland - 6 december

Voor startende woongemeenschappen van ouderen bestaan er inmiddels twee landelijke stimuleringsregelingen. De provincie Zuid-Holland beschikt daarnaast over een eigen regeling. Wie komt daarvoor in aanmerking en hoe maak je hiervan gebruik?

Cooplink

Kennisseelsessie (online): 'Hoe ga je om met eigen inleg'

Samen je eigen woonomgeving tot stand brengen, dat betekent dat je ook samen geld bij elkaar gaat brengen. Dat geld komt niet alleen van de bank of van subsidies. Crowdfunding is ook een optie en sommige toekomstige bewoners hebben een spaarpot. Wat nu als de een meer inlegt dan de ander? Hoe regel je dat nou onderling?

Handboek wooncoöperaties Amsterdam

Het handboek wooncoöperaties Amsterdam is een feit! WOON adviseurs Clemens Mol en Tessa Buck hebben samen deze digitale gids geschreven voor startende groepen of mensen die geïnteresseerd zijn in de wooncoöperatie. Je vindt er een schat aan informatie die je op weg helpt om jouw initiatief uiteindelijk de eindstreep te laten halen

Webinar Energieteam - 30 november

In 2050 woont iedereen in Nederland energiezuinig. Huizen, buurten en wijken moeten daarvoor verbouwd worden. Het Energieteam van de Woonbond ondersteunt huurders bij deze veranderingen. Tijdens de energiewebinars worden deelnemers bijgepraat over de meest relevante ontwikkelingen waar het gaat om verduurzaming en energiebesparing. Iedereen kan zich gratis inschrijven voor deze webinars.

N.B. Elke derde dinsdagmiddag van de maand tussen 4 en 5 houdt de Woonbond een online Energiespreekuur.

Vereniging Gemeenschappelijk Wonen

Lauwerecht 55 3515GN Utrecht
Telefoon: 06-13015869
Bank: NL69 INGB 0002015796

Internet: www.gemeenschappelijkwonen.nl
Mail: info@gemeenschappelijkwonen.nl

Lidmaatschap en abonnement Gewoon Anders

- Contributie voor woongemeenschappen van minder dan 25 huishoudens: € 4,00 per huishouden
- Voor woongemeenschappen van 25 of meer huishoudens: € 37,50 + € 2,50 per huishouden
In beide gevallen is dit inclusief 1 abonnement op Gewoon Anders
Extra abonnementen à € 5,00 per stuk
- Woongemeenschappen in oprichting: € 25,00 (onafhankelijk van aantal huishoudens)
Inclusief 1 abonnement op Gewoon Anders
Extra abonnementen à € 5,00 per stuk
- Donateurschap: € 15,00
Inclusief 1 abonnement op Gewoon Anders
Losse abonnementen: € 15,00 (opzeggen voor 1 oktober)

Bestuur

Ben Lindenman (vice-voorzitter)
Peter Bakker (secretaris)
Gerard Franse (penningmeester)
Bram Arnold (bestuurslid)

Bureau

Tienta Verlegh

Algemene informatie

Kijk op www.gemeenschappelijkwonen.nl voor:

- Adressen aangesloten woongemeenschappen
- Consulanten
- Verwante (ook buitenlandse) organisaties
- De digitale 'Gewoon Anders'
- Het logeernetwerk
- Studiemateriaal en allerlei actuele informatie over gemeenschappelijk wonen

En ook voor informatie over:

- Adressen van andere woongemeenschappen
- Uitgebreide informatie voor initiatiefgroepen en bestaande woongemeenschappen

Prikbord

Voor woongemeenschappen die nieuwe bewoners zoeken en voor mensen die op zoek zijn naar een woongemeenschap is er de gratis site: www.woongroep.net

Twitter accounts

@centraalwonen
@CohousingNL
@GemWonenDag

Cohousing: ¿Por dónde empiezo?

El aislamiento y las soledades son un síntoma característico de las sociedades del siglo XXI, especialmente acusado en las grandes ciudades, como Madrid. El modelo de cooperativa de vivienda ecosocial en derecho de uso contempla comunidades de vecinas y vecinos, de todas las edades, con diferentes intereses, que compartan espacios comunes, inquietudes y hasta sueños.

Hablamos, en definitiva, del cohousing y un nuevo concepto de convivencia, que facilitaría la crianza, el apoyo en la vejez y el soporte a las distintas implicaciones sociales en el entorno de quienes forman la cooperativa.

Una de las bases para este nuevo modelo, es la construcción del grupo de personas que van a convivir en un mismo edificio, unidos por una cooperativa: ¿Cómo se toman las decisiones? Desde el régimen interno y el modelo de convivencia, hasta las cuestiones energéticas y los diseños de los espacios comunes, se debe transitar por mecanismos de gestión colectiva participada, centrados en la asamblea general, principal órgano decisorio de la cooperativa.

¿Es posible crear grupos estables desde cero para arrancar proyectos de cohousing?

Para comenzar con un proyecto, lo principal es sentar los cimientos y crear un grupo fuerte capaz de sostenerse el tiempo. Por ello, desde Grupo Tangente, diferentes profesionales de la facilitación y la mediación, con diversos bagajes y experiencias de cohousing en primera persona, acompañamos y facilitamos la creación de grupos de personas con intención de crear cooperativas de vivienda colaborativa. Sabemos que un grupo cohesionado y empoderado es clave en este tipo de proyectos. Es el comienzo.

Además, asesoramos jurídicamente para facilitar la creación del proyecto.

Porque también sabemos que contar con la claves jurídicas de otros modelos de éxito es esencial para crear proyectos en plazos medios de tiempo.

¿Y qué pasa con la parte fiscal? Sabemos que contar con las herramientas

TANGENTE
GRUPO COOPERATIVO

DRUKKERIJ PASKLAAR www.drukkerijpasklaar.nl | info@drukkerijpasklaar.nl